

[Jes Lunde]

måltal både i 1991 og 1992, så det er ikke rigtigt, at man kun kan bruge pengene én gang, finansministeren kan sandelig godt bruge dem flere gange.

Kim Behnke (FP):

Først skylder jeg et svar fra sidste halvleg til hr. Kofod-Svendsen, der mente at have fanget Fremskridtspartiet i en argumentationsfælde med spørgsmålet om, hvorvidt vi også mente, at vores forslag om forhøjede folkepensioner skulle være udtryk for, at man måtte tage det sure set med skatteydernes øjne. Vi mener, at det er noget surt, som er nødvendigt, og som skal tages med. Derfor ligger der også det i det, at når Fremskridtspartiet foreslår folkepensionen forhøjet, repræsenterer det ikke bare stemmekøbspolitik, men et reelt ønske.

Så var finansministeren igen i sin indledning inde på, at det var tydeligt at se, at hvis man bare blev ved forhandlingsbordet, kunne man få indflydelse. Jeg er nødt til at gentage, for det er åbenbart ikke helt gået op for finansministeren, at den form for indflydelse, som SF har fået med de 35 eller 37 punkter, ikke er den form for indflydelse, Fremskridtspartiet er interesseret i, for vi er ikke interesseret i at være med til at forhøje de offentlige udgifter.

Så sagde finansministeren, at man havde gjort sig megen umage med at tilrettelægge tingene sådan, at Fremskridtspartiet også kunne få chance for indflydelse. På hvilke punkter? Det er sådan, at Fremskridtspartiet – og jeg tillader mig at bruge et udtryk, som jeg har brugt tidligere – efterhånden udgør det eneste oppositionsparti i Folketinget. Vi er de eneste, som for alvor ønsker at gøre op med de offentlige udgifter, vi er de eneste, som ønsker meget markante privatiseringer, og som vil have den offentlige sektor gjort til en tredjedel af, hvad den er i dag. Jeg kan ikke forestille mig, at finansministeren er så naiv at tro, at vi kunne være blevet imødekommet på de punkter, og særlig ikke når man ser resultatet.

Kodeordet var medansvar. Det var det, finansministeren var interesseret i, og det var det, der lå i finansministerens nøje og umage tilrettelæggelse af forhandlingsforløbet. Det, finansministeren ønskede, var at have ryggen fri i forhold til sit eget parti og partiet Venstre. Det, man ønskede, var at kunne gå ud og sige, at så længe Fremskridtspartiet var der, kunne

det nok ikke gå helt galt, og det er selvfølgelig rigtigt. Der havde det været rart set med finansministerens øjne, om Fremskridtspartiet var blevet siddende ved bordet, men det taktiske spil ønskede vi ikke at deltage i.

Så beklagede finansministeren nok en gang, at Fremskridtspartiets ændringsforslag blev stillet på det tidspunkt, de blev. Læg mærke til, at vi først stillede vores ændringsforslag på et tidspunkt, hvor det stod helt klart, at der ikke blev tale om, at man ønskede at forhandle med Fremskridtspartiet, og det var selvfølgelig, fordi vi ikke ville stille vores ændringsforslag med det resultat, at man så kunne anvende dem som argument for, hvorfor man ikke kunne bruge Fremskridtspartiet til noget som helst. Det var faktisk for at gøre finansministeren en tjeneste, at vi ventede, så der stadig væk var en dør åben for forhandling med Fremskridtspartiet, men, som jeg har nævnt tidligere, mente vi os stadig forpligtet til at stille ændringsforslagene og dokumentere sammenhængen i vores politik.

Finansministeren talte om det fantastiske i, at finanseffekten ifølge opgørelserne vil blive 0,1 i 1992, og finansministeren fortalte Folketinget, at der bruges de samme beregningsmetoder. Det er lige præcis dér, det går galt, for beregningsmetoderne tager ikke højde for, at der stiftes statslige aktieselskaber, der optager lån og afholder udgifter til disse lån. Den slags offentlige udgifter, som er og bliver offentlige udgifter, indgår ikke i beregningen af finanseffekten, og derfor er det, jeg stadig vil fastholde, at finansministeren har tommelfingeren på vægten og får det til at se skønnere ud, end det egentlig er.

Så fortalte finansministeren, at der over de seneste 3 år i gennemsnit er blevet privatiseret for 3,3 mia. kr. om året eller omlagt statslige aktiver, for det hele er ikke privatiseringer. Finansministeren har ret i, at man også sagtens kan gøre det i 1992. Vi er endda overbevist om, at man uden problemer regulært kan privatisere for endnu større beløb. Den letteste ting i verden ville være at få solgt nogle flere ting og få udliciteret nogle flere ting, men vi skal også huske på, at det er de letteste projekter, der ligger bag os. Salget af Statsanstalten for Livsforsikring og første halvleg af Københavns Lufthavn repræsenterer langt de største dele af det samlede provenu, som finansministeren